

CSEH SÁNDOR

AKÁCFÁK ALATT (19.)

A kék-piros színű autóbusz zsúfolásig megtelt utasokkal, s nagyokat brumogva, nyikorogva cammogott, kerülgette az utcai gödröket. A felszálló por, a füledt levegő, a benzin- és izzadságszag már-már elviselhetetlenné tette az összepréselődött utazók életét. Az út menti vízfelületről a vakítóan visszaverődő napsugarak szúró fájdalmat keltek a szemekben. Nyár dereka volt, forróság, s a Cigánygödör vidáman lubickoló gyerekekkel volt tele. Egyesek vizes testükkel belehemperegtek a vastagon összegyűlt útszéli porba, és közvetlenül a busz előtt átfutva ugráltak a vízbe, ördögi bemutató rendezve az utasoknak. A buszban lévők mosolyogva nézték őket, és sóhajtoztak.

– De jó nekik! – Mondta valaki. – Nem küszködnek, gond nélkül élnek.

A nagy, lomha busz végiggurult a part mentén, és gomolygó porfelhő kíséretében eltűnt a kanyarban. Laci senkitől sem hagyta magát zavartatni, beúszott a tó közepére, a hátára fordult, élvezte a langyos hullámok csapkodását, és a vízen lebegve süttette hasát a nappal. A töltés melletti füves partszakasznál elég sok gyerek fröcskölt, labdázott, a tejeskávé színű zavaros vízben. Többen közülük annyira elmerültek az önfeledt játékban, hogy a lehűlt testük miatt vacogott a foguk, kékült a szájuk, mégsem akarózkodt nekik kimászni a napos partra. A jó úszók a tisztább, mély vizet kedvelték, akik azonban úszni nem tudtak, felfújt autógumiba csimpaszkodva kapálództak a veszélyes vízen. Fel nőttek nem voltak a közelben. Amikor Laci már a parton sütkérezett, nem gondolt semmi rosszra, csak az aranyéltre, a vakációra, a nyárra. Nézte a többiek örömét, mosolygott a kisebbek esetlenségén. Nemrég még ő is ilyen gyámoltalan volt. Azóta nagy önbizalmat szerzett, és ezzel minden félelmét legyőzte, barátja lett a víz, a tó.

Az egyik helyen két felnyújtott kart látott lemerülni, pontosan úgy, ahogy ő szokta mérni a víz mélységét, vagy ahogyan a röplabdázók szoktak blokkolni a hálónál. Milyen különös. Vajon ki lehet az? Később csak kézfej jelent meg újra ugyanott a víz felszínén, aztán gyorsan eltűnt, és már csak egy fekete futballfelső úszkált a vízen gazdátlanul. Laci tágra nyílt szemmel figyelt, s hirtelen meghűlt benne a vér. Beugrott a vízbe, de ő maga sem tudta, mit akar. Az eltűnt fiút már többen is észrevették, a lányok visítani kezdtek, mindenki

segítségért kiáltozott. Laci szinte megbabonázva úszkált a kritikus helyen, többször is lebukott behunyt szemmel, de a kezével és lábával nem érzett emberi testet. Rajta kívül még ketten is próbálkoztak a kereséssel, sajnos, eredménytelenül. Az egész szörnyűség olyan hirtelen jött, hogy többen csak tréfára gondoltak, s a parton és a töltésen kiáltozták a fiú nevét. Azon a helyen egy több méter mélységű gödör tátongott a víz alatt. A túlsó partról felnőttek úsztak át, de már mindenki sejtette, hogy bekövetkezett a tragédia. A tizenegy éves fiú úszni nem tudott, s a futball felsőjét úszógumi gyanánt a gatyájába dugta, így próbálta magát fenntartani a vízen. Sajnos, ez nem sikerült. Sok idő telt el, míg végre megtalálták az élettelen testét. A gyerekek sírógörcsöt kaptak, sokan csuklani kezdtek közülük. Megrémülve futottak végig a töltésen, és meg sem álltak hazáig. Odahaza a szülők már hallották a rossz hírt, csak azt nem tudták, kinek a fia fulladt a vízbe, s érthetően, borzasztó perceket éltek át. A Cigánygödör megszerezte az első áldozatát, és most teljesen elnéptelenedett. Lacit nagyon érzékenyen érintette az eset, sőt még a büntudat is kínozza, úgy érezte, ha gyorsabban észnél van és bátrabb, talán megmenthette volna. Jól ismerte ezt az alvégi fiút, az iskolában együtt szerepeltek egy jelenetben, Bak Sanyinak hívták, és kitűnő tanuló volt. Szomorú volt az egész falu. Szigorúan meg lett tiltva mindenkinek, még a jó úszóknak is a tóban való fürdés, így a baleset sötét árnyékot vetett a szépnak induló nyaralásra. Egyetlen perc alatt, mintha minden megváltozott volna, az emberek megilletődtek, a gyerekes családoknál veszekedéstől volt hangos a ház, a lurkók némán kucorogtak a sarokban.

A temetés másnap délutánra volt kitűzve. A felvégi fiúk elmentek a kántorhoz, aki a fejfafaragáshoz is értett. Sötét színű tölgyből készült Sanyi fejfája, az öregember éppen a rímelő szöveget véste rá. A végén ez volt olvasható: „Bánatosan állítjuk sírjára fejfáját, // Vizeknek habjában lelte a halálát.” Ez a „vizeknek habjában” nagyon sokáig megmaradt Laci emlékezetében, és ahányszor csak rá gondolt, mindig kirázta a hideg. Másnap nagy tömeg kísérte szegény társukat utolsó útjára. Az iskola minden tanulója ott volt a tanítókkal együtt, de Laci szívét egy dolog nagyon bántotta. Rácztiszteletes, akit mosoly nélkül soha nem lehetett látni, most, ezen a megrendítő temetésen is jókedvűen beszélgetett a temetési menet élén a kántorral, és nagyokat vigyorgott a szürke bajusza alatt. Miből van ez az ember? Hát nem érzi, hogy ma inkább sírni kell? Ilyen gondolatok kavargtak a fiú fejében, és elfogta a keserű düh. Elhatározta, ezt nem hagyja annyiban, ebbe ő nem nyugszik bele, valamit tenni fog, ennyivel tartozik a halott iskolatársa emlékének – de, hogy fogjon hozzá?

Másnap délelőtt a tanító úr friss szalmát tömött a régi heverő szalmazsákjába, amikor Laci odalépett hozzá és megkérdezte:

– Miért kell új szalmát tömni a szalmazsákba?

Az apja arcán mosoly játszadozott a kérdésre, és csak úgy odavetette:

–Azért, hogy a rák a vetésre ne menjen.

Laci megszokta már apja furá mondásait, ezért nem is kérdezősködött tovább a vetési rákról. De nem is azért tette fel a kérdést, mintha nem tudta volna a szalmacsere okát. Inkább azért kívánt beszélgetni vele, mert meg akart tudni néhány számára érthetetlen dolgot az életről és annak mindenféle furcsaságairól. Ez a szerencsétlen eset olyan nagy lelki traumát okozott neki, hogy napokig nem volt éjjele, se nappala. Ezért muszáj volt beszélni róla.

– Apa, miért van az, hogy Sanyi, aki a légynek sem ártott, nagyon rendes, jó fiú volt, mégis meg kellett neki halni? Miért?

Az apja felsóhajtott.

– Tudod, fiam, van egy olyan közmondás, hogy „mindenki saját szerencséjének a kovácsa”, de olyan, hogy a sorsát is maga irányíthatja az ember, nincs. Ahogy megszületünk, megszületik velünk a sorsunk is, de azt senki sem tudhatja előre, az övé milyen lesz. Neki ilyen sors volt szánva. Persze, ha tudott volna úszni, akkor másként alakulhatott volna. Az ő halála intő jel, hogy figyelmeztessen: a víz nem játék, pláne az ilyen tavak. A papok másként, bővebben magyarázzák a hasonló eseteket, de annyi bizonyos, a sorsunkat némiképp alakíthatjuk mi is, de akkor is csak egy halandó emberi sors marad, amit előre kiszámítani nem lehet. Mi, az élők, nem tehetünk mást, mint hogy jó szívvel megőrizzük az emlékét.

Szóval a pap – gondolta Laci. Vajon mit mondana a pap erre a kérdésre? Meg kellene tőle kérdezni, és még mást is. Elvégre ő is csak egy ember. Nem félt ő a Cigánygödörtől sem, a fekete kecskétől sem, de még a Mihály bikától sem, akkor miért ijedne meg egy paptól? Elhatározta, még ma, sőt most azonnal elmegy ő a paphoz, amíg el nem bizonytalanodik, és bátran feladja neki a kérdéseit, hátha azután ő is megnyugszik, és nem lesznek többé zaklatott álmai.

A tiszteletes úr Zsuzsi néjénél lakott az Alvégen. Felesége nem volt, a kosztot a háziasszonytól kapta. Az utcai körtetős kisajtó nyitva volt, és Laci bátran belépett az udvarra. A konyhai ajtón egy hosszú fehér tüll függött a legyek ellen. A fiú félrehajtotta a függönyt, és meglátta a papot a mellén álkendővel. Bizonyára későn kelt, mert csak most reggelizett. Az egyik tányéron jókora adag tojásrántotta sárgállott, a másikon retek és zöldhagyma felvágva. Laci köszönt, de látta, hogy rosszkor jött, ezért majdnem visszafordult.

– Gyere csak, gyere! Tessék csak bátran! Mi járatban vagy? Ismerlek ám téged!

– Én szeretnék valamit kérdezni a pap bácsitól – mondta Laci félénken –, de inkább máskor.

– Nem, nem! – Felelte Rác tiszteletes. – Ha már itt állsz, akkor a vendégem vagy. Parancsolj, foglalj helyet! Mindjárt befejezem a reggelimet.

Lacinak muszáj volt végignézni a papi früstököt, akarta vagy nem, de ezek nagyon kínos percek voltak. Mikor végre beszürcsölte a teáját és megtörölte a bajszát, a fiúhoz fordult:

– Hát akkor halljuk! Mit szeretnél kérdezni?

– Nekem volna három kérdésem – szólt Laci felbátorodva.

– Jó. Akkor halljuk az elsőt! – Mondta a pap kezét dörzsölve.

– Én Bak Sanyiról szeretnék beszélni. Én őt nagyon sajnálom, mert jó gyerek volt.

– Igen, igen. – Szólt közbe a tiszteletes. – Valóban jó volt, nyugodjon békében...

– Akkor miért vette magához az Isten ilyen fiatalon, ha ő jó volt? Mindenki szerette!

– Húha! – Kapta fel fejét a a pap, s hosszú kövér ujjait az asztalra fektette. – Ez nagyon jó és szép kérdés. Lám-lám, amikor még gyerek voltam, én is tettem fel hasonló kérdést a hittanórán. Tudod, kisfiam, a mi Urunk a jókat csak jó szándékkal szólítja magához, s az ő lelkük a mennyországba jut. Ő a mi Teremtőnk, aki ítélkezik elevenek és holtak fölött. Ezt csak ő tudja és döntheti el, kire és mikor van szüksége odafönt. Mi halandók vagyunk, ezért fáj a szereteteink elvesztése, pedig ő nem veszett el, mert Istennek szüksége van rá, terve van vele, és megjutalmazza őt az örök élettel, hiszen ő hitte az Urat és az ő fiát, Jézust.

A pap ezt a magyarázatot nagyon ajtatosan, folyékonyan és mosolyogva adta elő. Laci mintha értett volna belőle valamit, de a mosollyal, azzal bizony nem értett egyet.

– A múltkor meg – folytatta Laci a kérdéseket – a nagy záporosó után a cinteremben az a sok veréb miért fült bele a vízbe? Azokra is szüksége volt az Istennek? Azért történt éppen a cinteremben? Miért történt ez meg?

– Hát, hogyha ez lenne a második kérdésed, azt kell, hogy mondjam, te egy okos fiú vagy, hogy ilyenekre is gondolsz. A madarakat és minden élőlényt a földön Isten teremtette, tehát az ő életükkel is rendelkezik. Ők nem gondolkodó lények, de lelkük nekik is van. Odafönt Isten országában az oroszlán és a bárány

békében megfér egymással. Azokkal a verebekkel is terve volt az Úrnak bizonyára, hiszen az ő országában rájuk is szükség van. Hát ezért történt így.

Laci szótlánul nézte a padlót és tétovázott, feladja-e a harmadik kérdését, vagy nem. Mennyivel egyszerűbb a döntés a Soralján, Paliék és Dugóék között – gondolta. Ott a fogas kérdések sorsát egyszerűen nyílhúzással döntik el. Elkezdett mérlegelni. Ha már idáig eljutottam, amit alig hiszek, kár lenne csak ennyivel beérni, hiszen azt, amit még tudni akarok, nagyon a begyemben van, de lehet, hogy meg fog haragudni. Ha a másik oldalát nézem, akkor mi lesz, ha megharagszik? Ő nem Kisorosz, nem ad körmöst, sem tenyerest, még kettést sem. Azt rosszul teszi, ha megharagszik, mert akkor elismeri, hogy nekem van igazam, jogos a kérdésem. Ha nem haragszik meg, akkor magyarázatot ad a harmadik miérte, és akkor is én nyerek, mert legalább megtudom, hogyan védekezik.

– No, hát akkor lesz harmadik kérdés? – Kérdezte a pap, és mélyen a fiú szemébe nézett.

– Lesz – mondta Laci –, de nem tudom, hogy kezdjem el.

– Csak bátran, ne sajnáld, vágj a sűrűjébe, jó huszármódra.

A fiú felbátorodott, s mint a jó huszár, belevágott.

– A temetésen a tiszteletes úr jókedvű volt, mint egy lakodalmon, pedig ott mindenki szomorú volt és sírt, de más temetéseken is tetszik mosolyogni. Én nem tudom, a papoknak ezt így kell?

A lelkész megköszöri a torkát, hogy leplezze a meglepődöttségét.

– Őszintén megvallva, úgy érzem, fiatal korodnál fogva egy kicsit lebecsültelek. Mondd csak, téged valaki küldött, vagy magadtól jöttél? De inkább hagyjuk, megpróbálok neked válaszolni. Igazad van, elismerem, nem kellene mosolyogni egy temetésen, ezt még egy papnak sem illik. De az az igazság, fiam, hogy én nem tudok szomorú lenni, ilyen az alaptermészetem. Nem vagyok már fiatal, sok mindenem keresztülmentem, amiről neked még nem kell tudni, de mindig mindent derűsen fogtam fel, mert hittem, hogy minden nehézség Istenünk próbatétele. Nekem el kell fogadnom azt, amit ő ad, nekem pedig tennem kell azt, amivel megbíz. Hát én azért vagyok ilyen, mert boldogan fogadom, hogy engem ő vezérel. Az emberek nem bánják, ha mosolygok, és úgy érzem, ettől ők megkönnyebbülnek a fájdalmukban. Így megnyugodva bízunk abban, hogy a megboldogult lelke is eljut a Paradicsomba. Azt hiszem, ha meghalok, akkor is mosolyogva tesznek majd a sírba, én úgy szeretném.

Laci nem ilyen választ várt. Jobb szerette volna, ha a pap inkább megsértődik, vagy valami ilyesmi, de ez a magyarázat semmiképp sem elégítette ki.

Még hogy neki ilyen a természete! Levonta a következtetést. Csak annyit sikerült megtudni a paptól, amennyit ő is sejtett, vagyis minden Isten akaratától függ, s a halál nem tesz különbséget jó és rossz, öreg és fiatal között, a lelkek azonban megmérettetnek. Hazafelé menet azon elmélkedett, vajon ő magát melyik csoportba sorolja. A jók vagy a rosszak közé? Hogyan is élt eddig? Miket cselekedett, amelyeknek alapján fölötte is ítélkeznek. Sorra vette az emlékezetes kalandjait, csínytevéseit, mindent, ami csak eszébe jutott.

Hát a legfrissebb, az alig egy órája történt, amikor egy varangyot csúsztattott be a véce ajtaja alatt, amikor a nővére dolgát végezte. Ezt tulajdonképpen azért tette, hogy a testvére „szokjon hozzá” a békákhoz, ne undorodjon tőlük. Az árvízvizsgáló kirándulás, az nem tartozott a rossz tettek közé, csak a kíváncsiság hajtotta őket. Istennek nem ártottak vele, csak saját maguknak, mert mindnyájukat jól elverték – ez magánügy. Na, most akkor az a lékbe esés. Az meg egy tipikus baleset volt, amiről ő igazán nem tehetett, nem ő vágott léket a Cigánygödör jegén. A bikás kalandról a buta Ződ Gyepen kívül senki sem szerzett tudomást, úgyhogy akkor ezt nem is lehet bűnnek nevezni. Ami a boszorkányüldözést illeti, az csak jó lehet. A boszorkányok gonoszak, harcolni kell ellenük. Bélát meg akartuk verni. Ezzel jót tettem, hogy én is verekedtem, mert így lett egy jó kapusunk – Grosics. Berti bátyámon is csak segíteni akartunk. Akkor sem voltam rossz, a Domcsiék tehetnek mindenről, mert megvadtították a lovakat. Volt azonban két olyan dolog, amelyeknek meg a véletlen az oka, hogy megtörténtek. A Dugó mamájának a lába azért tört el, mert véletlenül a szél éppen arra fújta a buborékokat. A Cigánygödör-beli bűvárkodás, nem volt jó gondolat, viszont, ha az a két asszony véletlenül nem olyan ijedős, akkor nem lett volna olyan felhajtás emiatt. Tehát akkor, ha most én meghalnék, a lelkem biztosan valahol ott lenne egy darabig a pokol és a mennyország közötti folyosón, és akár itt a földön, a kenyérért sorban álló jónép, várnám a belépési engedélyt. Itt azért lehetne valamit korrigálni, még pedígen úgy, hogy sürgősen nagyon jókat kellene cselekedni, s akkor a jó irányba terelnének oda-fönt, ha úgy esik. Például, ha egy jó találmány, ami az embereknek segít, megnyerné az Úr tetszését, akkor nemigen kellene sokáig sorban állni, hamarabb behívnának a Mennyországba. Éppen elegendem van már a kenyérsorban állásból itt, a földön is. Ezt kellene tennem, igen! A sorsomat, ahogy apa mondta, már alakítottam is egy kicsit azzal, hogy megtanultam úszni. Ezzel egy lépést tettem előre a hosszú életért, de más kérdés az, ha netán, valamilyen módon repülni is megtanulok, amit nagyon szeretnék, akkor viszont az is lehet, egy lépést teszek hátrafelé. Most légy okos, Domkos!

A soraján egyedül Dugót lehetett látni, ott guggolt a földön, és valamit rajzolgatott a porba.

– Mán kerestelek, hon vótál? – Kérdezte.

Lacinak eszébe jutottak a saját szavai, amikor a hasznos hazugságokról prédikált Dugónak. Arról szó sem lehet, hogy Dugónak beszéljen a papnál tett látogatásról. Elképzelte a megrökönyödött arcát, hát még a többiekét, ki tudja, mi lenne a véleményük róla. Nem. Sem Dugó, de rajta kívül senki más sem tudhatja meg, maradjanak ezek inkább az ő titkai, mint például A Nagy Nyárfa című verse és a titkos napló, hadd fedje őket inkább örök homály, mint a Cigánygödör fenekét.

– A Koperában voltam. – Mondta Laci. – Megkérdeztem, lesz-e ma kenyér.

– Oszt lesz? – Érdeklődött Dugó.

– Nem lesz, úgyhogy gyere, menjünk fürödni!

– Fürödni?! Mán megént urasan beszélsz. Azt nem szabad, meg van tiltva.

– De nem a Tenevizslán! Na, gyere! Mitől félsz? – Nógatta Laci barátját.

Felkapaszkodtak a töltés tetejére, oda, ahol a két egymással párhuzamos sima ösvény szinte kínálta magát a futásra. A Nagy Nyárfa roppant ágsvillái csúcán, enyhe szellő borzolgatta a fényben villódzó leveleket. Ezek a fenyvek jó közérzetként és szép reményként csillantak meg a fiúk szemében.

– Szaladunk? – Kérdezte Dugó.

– Szaladjunk! – Mondta Laci vidáman.

Könnyedén, kitartoán futottak egymás mellett a Tenevizsla felé. Laci ökölbe szorított kézzel lendítette karjait előre-hátra, és könnybe lábadt szemmel úgy érezte, most Bak Sanyiért is fut, hogy a lelke a Mennországba jusson.

A Cigánygödör ezen túl bűnösnek lett nyilvánítva. Mindenki rosszállóan, irtózáttal nézett a tükrére, pedig hát ő volt a legkevésbé hibás az egészben. Szerencsére a Tenevizsla nem tartozott tiltás alá, mert eszébe sem jutott senkinek ez a lápos békaparadicsom. De ha úgy lett volna is, Laci és Dugó lettek volna az elsők, akik a tilalmat megszegik, hiszen ki láthatta volna őket éppen ott? A partját csak egy-egy unatkozó cigány látogatta olykor-olykor, a horgászat nem volt akkoriban túlságosan közkedvelt időtöltés. Ahogy a két fiú közeledett a víz felé, a szél a kék füsttel keveredve, valamilyen furcsa, de kellemes szagot hozott feléjük. Dugó felemelte az orrát, és aprókat szippantott a levegőbe. Kijelentette – ez nem más, mint a sült tengeri szaga, s olyat ő még az idén nem is evett. A tűz mellett keresztbe tett lábakkal Csinki üldögélt, és egy látványnak is szép, barnára sülő

tejes tengericsövet forgatott a nyárson. Laciék köszöntek neki, és csak úgy egyszerűen melléállva figyelték a műveletet. Csinki nem köszönt vissza, de hogy lássák, ő nem néz le senkit, feléjük fordult.

– Nincs kapás má’ második napja, pedig má’ meg is fokhagymáztam, úgy tettem fel a horogra a gilisztát. Most má’ próbálom tengeriszemmel őket csalogatni, a fene azt a válogatós bélüket!

– Jó az az embernek is. – Mondta Dugó a száját nyalogatva.

– Tényleg? – Nevetett Csinki. – Dik, ha hamarabb jösztek, hoztam vóna nektek is, de így csak két csövem van. Ohon van, né, a túlsó parton, hozzatok magatoknak, oszt megsütitek a cigány tüzinél.

A túlsó parton, a jó termőföldön, a két méternél is magasabb tengernyi tengeriszáron kettesével díszeltek a szép, tömött csövek. A nagykiterjedésű kukoricatábla a kolhozé volt, így aztán nem is kellett sajnálni a gazdát, s Dugó hamarosan el is tulajdonított vagy nyolc csövet a közösből, annyit, amennyit ez alkalommal a sajátjának gondolt.

– Így la! – Mondta Dugó Lacinak. – Hiába nézel így rám, én csak vettem belőle. Legalább nem szól meg a világ, meg oszt mi is jóllakunk.

Laci ismerte jól ezt a felfogást, de ő úgy félt hozzányúlni a kukorica-csövekhez, mint a parázstól, inkább eltúrte, hogy élehetetlenek, gyámoltalannak tartsák. Most azonban lehántották mégis a csövekről a jó szagú, zöld csuhét, aztán nyársakra húzva pirítani kezdték a puhán duzzadó, halványárga szemeket. A sütés is élvezetes volt, hát még a fogyasztás! Nekik kevesebb türelmük volt, mint Csinkinek, aki jóformán a füstmentes parázon süttött. Ők bőven raktak fát a tűzre, hadd füstöljön, hadd következzen hamarabb a lakoma, így aztán az álluktól az orruk hegyéig kormosan, de jóízűen csámcsogva jóllaktak a szegények eledelével.

A vízen alig volt pár méternyi folt, amelyet nem borított, nem hódított meg a sulyomlevelek sűrű szőnyege, úszkálni nem is lehetett itt. Követték hát a Csinki példáját. Ő a horgászás miatt takarított, ölszámra húzta ki a partra a vízinövényeket, ők pedig a fürdés szempontjából teremtettek maguknak egy széles folyosót a túlsó partig. A munka után jólesett hason fekve sütkérezni a füves parton, és hallgatni Csinkit, aki hiába hívta dörögve kukoricalakomára a halait. Laci napok óta először érezte magát ilyen jól. Egyedül az az elűzhetetlen lelkifurdalás bántotta még mindég, úgy telepedett rá, akár az árnyék. Dugóhoz fordult.

– Te mit csinálnál, ha valaki fuldokolna a vízben melletted?

– Kihúznám! – Válaszolta egyszerűen Dugó.

– És ha nem melletted lenne, csak messziről látnád?

– Akkor is kihúznám, ha érkeznek. Azt mondják a nagyobbak, olyankor vigyázni kell, nehogy a fuldokló magával rántson, mert vót mán olyan. Még a szalmaszálba is bekapaszkodik az, olyankor a legjobb a haját elkapni.

Laci jó ideig hallgatott, azután könnybe lábadt szemmel megszólalt:

– Te, én láttam, amikor fuldokolt Sanyi. Én vettem észre először. Be is ugrottam a vízbe, kerestem, de hiába. Ha hamarabb ugrok be, ha tudtam volna a víz alatt nyitott szemmel úszni, vagy ha rajtam lett volna a bűvár-szemüveg, akkor talán meglátom, akkor megmentem, akkor most élne.

– Vagy pég te is meghóttál volna, ha lehúz. Még haja se vót, kopasz vót.

– Nem hiszem. Én idősebb, meg erősebb is vagyok, mint ő volt. Én kihúztam volna, én érzem. Le voltam maradva egy lépéssel, nem tanultam meg bűvárokodni. Én vagyok a hibás!

– Dehogy vagy te hibás! Te ott már nem tehetél vóna semmit, mert neki a szíve rögtön megrepedt. Így vót neki megírva, azt mondta mamám. Ha meg mán egyszer meg van írva, akkor az ember nem tehet semmit.

Lacit egészen megnyugtatták barátja szavai, jobban, mint a papé. Jó fiú ez a Dugó. Másképp, egyszerűbben gondolkodik, mint ő, de mégis igaza van. Kár, hogy nem szeret olvasni, nem hallgat rádiót, és talán kötéllel sem lehetne behúzni a könyvtárba, kár, hogy nem érdeklődik semmi iránt, és a puszta létezésnél semmilyen más célja nincs. Mégis, valami módon meg kellene nyerni társnak egy bizonyos cél érdekében, annál is inkább, mert a legújabb ötlete, a vitorlásbicikli működéséhez két emberre van szükség. Úgy döntött, itt van egy jó alkalom a megbeszéléshez, de most óvatosan kezd hozzá, nehogy Dugó ismét veszélyt szimatolva makacskodjon.

– Dugó, te tudod, hogy örül egy szélmalom?

– Tudom hát! – Mondta Dugó. – A vitorláját forgatja a szél, oszt úgy.

– Vitorlás hajót láttál már?

– Láttam egy képen. Egy ember ült benne.

– Az nem hajó volt, hanem csónak, de mindegy. A széllel sok mindent lehet hajtani. Ha megyünk a biciklin, úgy nyom előre, hogy alig kell hajtani a pedált.

– Alig kell – bólogatott Dugó. – Hát ha még vitorla is lenne rajta, akkor meg nem is kéne, csak fékezni.

Laci köhintett egyet, mintegy nyugtázva magának, hogy megérkeztünk a témához. Ezután csend következett. Laci várt, mint egy jó horgász, aki csak akkor ránt, amikor érzi, a zsákmány bekapta a horgot. Nem sokáig kellett várakozni, mert Dugónál végre leesett a tantusz.

– Neked van biciklid – mondta –, meg kéne próbálni.

– Hoppá! – Gondolta Laci, és tovább óvatoskodott, nehogy a halacska gyanút fogjon, tehát színészi előadásba kezdett.

– Biciklim van, de ilyen, hallod, még az eszembe se jutott volna. Méghogy vitorlásbicikli! Á, ez hülyeség, olyat nem, mi nem tudnánk csinálni. Meg hát honnan vennénk vitorlának valót? Pedig de jó lenne egy ilyen vitorlás! Hát nem, Dugó?

Dugó elkezdte vakargatni a feje búbját, és ez jót jelentett, sőt, nagyon jót. Rövid gondolkodás után megszólalt.

– Az anyám a múltkor lökött ki egy rossz dunnát. A tollát kiszedte belőle, oszt mán nem jó semmire. Abbú meg lehetne csinálni.

Laci helyeselt, dicsérte a barátja eszét ezért a nagyszerű gondolatért, és azonnal megbeszélték a részleteket. Dugó is egyet értett abban, sietni kell a dologgal, mert ki tudja, a világon valahol valaki éppen ezekben a percekben kaparintja el előlük a találmányt. Hazafelé vígan meneteltek a töltés tetején, és tanakodtak a jobbnál jobb elképzelésekről. Egyszer csak Dugó lassította a lépteit, és megállt. Mereven a Laci szemébe nézett.

– Amikor a vízbefúlásról beszélgettünk, akkor még a szél sem fúj. Hogy jutott neked eszedbe a szélmalom, he?

– Hát izé – szólt Laci meghökkenve a kérdéstől –, a felhőket néztem, ahogy úsztak az égen.

– A felhőket nézted, amikor hasaltunk a fűvön? Körben meg bokrok vótak.

Laci megértette, hogy ez a ravasz Dugó nem nyelte le a horgot egészen, tehát még nála is agyafúrta. Taktikát változtatott.

– Akkor mi lesz, most már lóttak az egésznek? Most te adtad az ötletet, ebből nem lehet baj. Én csak annyit mondtam, szél és bicikli.

– Jól van – mondta Dugó –, most még utoljára benne vagyok, de csak azért, mert velem találtattad ki. Megbocsátok. Én a rossz dunnáért úgy se kapok ki, de te az eltört bicikliért igen.

Lacinak egészen megjött a kedve ezek után. Egy kissé körülményesen, de mégis csak sikerült társat és segítséget találni a találmánya megvalósításához, és Dugónak köszönhetően a lelkiismeretét is tisztának érezhette, amelyet a vízi baleset után most sikerült megnyugtanni. Jó formában, nagy kedvvel futballozott napnyugta előtt a soraljai akácok alatt, és a csak koromsötétben játszható tolvaj-csendőr nevű játékból is örömmel vette ki a részét.

Az előkészületek másnap reggel kezdődtek disznóétetés és koperai vásárlás után. Először is még egyszer megvizsgálták a Laci tervei alapján készült

rajzot, s miután mindent tisztáztak, fűrésszel, baltával felszerelve elindultak kiválasztani azt a legideálisabbnak tűnő fiatal akácfa, amely egy jó vitorlarúdnak megfelelne. Árokiparton, úton, útfélen, bőven növekedtek az ilyen magról kelt fácskák. Sikerült is kiválasztani egy rúdnak valót, amely karcsú volt és erős, és remélhetőleg könnyű is lesz, ha majd kiszárad. De ráér kiszáradni működés közben is, mert az idő pénz – gondolták nagy bölcsen. A terv a következő volt: A rúd egyik végét peremessé felfaragni, kulimázzal bekenni, hogy majd a kiszereelt bicikliülés helyére lehessen csúsztatni. A kéréget lehántották, s miután ezzel is készen voltak, már csak a forgató kart kellett rá felszegezni és a kereszttrudat, amelynek a végei két erős zsinaggal háromszögűre záródtak a csúcscsal. Ide kellett kifeszíteni a dunnából nyert vitorlát. A dunna bontása és a vitorla varrása egy kissé hosszadalmasabb lett, mint gondolták. Sok időt vett igénybe az anyagba ragadt tollpíhek letisztítása, de így is maradt rajta bőven. Munka közben a Laci fantáziája egy percig sem tétlenkedett, képzeletét már a téli sportok felé irányította. Ennek köszönhetően újabb ötletek születtek: vitorlás korcsolyázás és síelés, vitorlás szánkó. Dugónak meg a gyakori használaton járt az esze.

– Jó dolog ez a vitorlás izé, la – mondta –, de mi lesz, ha nem fúj a szél?

Erre a kérdésre Laci konkrét és egyszerű választ adott.

– A vitorlás hajókon olyankor megvárták, mikor fúj megint. Mi is megvárjuk.

– És mi lesz, ha ellenszél fúj?

– Ez nagyon egyszerű – válaszolta Laci –, akkor megfordulunk.

– És ha nagyon erős lesz a szél, akkor hogy állunk meg?

– Én erre is gondoltam – okosította a barátját Laci. – A meglepetésekre

számítani kell, így van ez minden találmány esetében. Ez a jármű veszélyes is lehet, ha nem értenek hozzá. Ha volna rádiótok, mindig hallanád a meteorológiai jelentéseket. Sokszor ötven, meg nyolcvan kilométer óránkénti sebességű szelek is fújnak. Gyorsak leszünk, mint az autók. Mint, ahogy már megbeszéltük, én egy vázra szerelt kiszülésen fogok ülni. Én kezelem a kormányt és a féket. Te hátul fogsz ülni a saroglyán, és forgatod a vitorlát, ahogy kell. Ha baj lesz a lassítással, elfordítod a vitorlát élével a szélnek, én pedig fékezni fogok. Ha ez nem segít, akkor használjuk a vészféket. Kicsit veszélyes, de életet ment. Kötünk a biciklire egy vasmacskát. Ezt is te fogod kezelni, de csak vészhelyzet esetén. Egy vékony kötélén ledobod a vasmacskát, majd csak beleakad valamibe, úgy mint a hajókon a horgony.

Dugó csodálattal hallgatta barátját. Hogy ez most milyen precízen kitervelt mindent! Hogyha ez a vitorlás bicikli beválik, hogy fogják majd őket

irigyelni a többiek! Mindenkinek ilyen kell majd. Na és Badaló? Badaló meg híres falu lesz, mert itt csináltak először ilyet. Ilyen gondolatok keringtek Dugó fejében, és már ő is reménykedett, és előre örült a közelgő sikereknek.

Álmodozva, egymást lelkesítve, a két fiú még serényebben forgatta a tüt és az esteli meccs kezdetéig meg is varrták és fel is erősítették a vitorlát a helyére. Dugónak támadt még egy ötlete. A hajókon van zászló is – miért ne legyen ezen is? Mindjárt le is hasított egy darabot a maradék dunnahajból, aztán, mint ahogy ő mondta: érdekesebb legyen, korommal, vízzel pingált is rá egy ijesztő halálfejet. A halálfejnek még fület is rajzolt, így aztán egy lyukas bilire hasonlított, majd felkötözte a rúd tetejére. A vitorlás találmány az Achilles nevet kapta, amit Laci nagyítóval beleégetett a fába. Már csak reménykedni kellett, hogy az elkövetkező napokon kellő erősségű szél fog fújdogálni ahhoz, hogy bebizonyosodjon, a fáradságuk nem volt hiábavaló, vagyis a szelek szárnyán próbaútra vihetik az Achilles vitorlásbiciklit.

Ettől a naptól kezdve Laci rendszeres hallgatója lett az időjárás-jelentéseknek. Sajnos a bemondó nap mint nap meleg, szélmentes időjárásról számolt be, és ő ezt már-már egy ellene irányuló összeesküvésnek fogta fel, amelyen csak bosszankodni tudott. Hogy is ne bosszankodott volna, amikor tudta jól, hogy az emberi élet milyen rövid, s egy feltalálónak minden órájára, percére szüksége van, ha komoly célokat tűz ki maga elé. Az anyjának fel is tűnt ez a rosszkedv, amikor a rádió szélcsendes időt jósolt. Csodálkozott is rajta, hogy minden gyerek örül a szép napsugaras nyári vakációnak, az ő fia pedig nem. Meg is kérdezte az okát, mire Laci azt válaszolta, hogy nagyon fontos, hogy felfrissüljön a levegő, ez lenne jó az emberek tüdejének. Eső sem ártana, de elég lenne egy jó erős szél, ennek mindenki örülne, ő pedig különösen. Az anyja egy kissé különösnek tartotta és csak mosolyogni tudott rajta, mennyire törődik ez a fiú mostanában az egészségügyi kérdésekkel. Laci semmiképpen nem akarta tudatni senkivel sem, hogy milyen legújabb, széllel hajtott technikai csoda megszületése van folyamatban. Okulva a korábbi kudarcon, csak egy sikeres próbaút után szándékozott a nyilvánosság elé lépni a fantasztikus találmányával. A vitorlát is a Dugóék kertjében készítették titokban és gondosan elrejtették a kíváncsi szemek elől.

Szombat délután volt. A falu népe a szokottnál korábban tért haza a kolhozföldről, a kis polutorkának nevezett teherautó is korábban hozta haza a munkásokat a beregszászi hegyről. A szülők táskáiban ilyenkor mindig akadt egy kis gyümölcs, cseresznye, alma, körte a gyerekek számára, s ez mindig

jobb volt, mint ami a saját kertjükben termett. Az emberek felfrissültek uzsonnáztak, aztán mindenki igyekezett kiülni a soraljai lócákra, mert a szomszédokkal való beszélgetés fontos szokása volt a falusi közösségnek.

A Paliék lócája környékén is nagy volt a csoportosulás. Itt gyülekezett a Felvég tizenöt éven aluli ifjainak és lányainak a színe java. Most éppen komoly téma került terítékre. Mivel a futballcsapat játéka egyre jobb lett, szükségessé vált, hogy a játékosok rangos, kitüntető neveket kapjanak, mégpedig a mindenki által magasztalt aranycsapat játékosainak neveit. Úgy gondolták, ez bátorságra, önbizalomra és büszkeségre ösztönzik majd a felvégi gárdát. Grosicsnak a nevét Béla már korábban viselte, nem kis büszkeséggel. De a fennmaradt nevek elosztásában is hamar megegyeztek. Pali, a gólkirály, Pus-kás lett, Lacinak a Bozsikét adományozták, Dugó pedig Zakariás lett.

A következő megbeszélésen, ezen csakis a futballisták vettek részt, a tavasszal eltervezett biciklis kirándulásról esett szó. A szülőktől nem kaptak volna erre engedélyt, így találni kellett egy jó ürügyet, hogy a szüleinek ne kelljen nagyot hazudni, de a kiruccanást mégis nyélbe lehessen ütni. Lacinak eszébe jutott a kétkerekű vitorlása, és ennek kapcsán a gyorsaság, vagyis a verseny.

– Csináljunk bicikliversenyt – javasolta. – Amíg versenyezzünk, addig Beregszászba érünk. Otthon azt mondjuk, hogy csak verseny lesz.

Ez az ürügy Mózsinak is tetszett, már pedig, ha neki is, akkor általában mindenkinek.

– Így jó is lesz! – Mondta Mózsi. – Figyeljen mindenki! A csapat hónap nyóc órákor gyülekezik az erdő melletti úton. Hozzatok magatokkal kopeket fagyfaltra. Megfiridünk a Vérkében, oszt eszünk fagyfaltot is. De el ne járjon a szája egynek se, mert akkor mind kapunk! Még egyszer mondom, szigorúan csak a futballisták jöhetnek.

Laci egész éjjel arról álmodott, hogy élénken fúj a szél, és ő Dugóval megnyargalja a vitorlást. A jó hátszél röpti őket előre, és száguldanak Beregszász felé. A többiek pedig csak ámulnak-bámulnak, de aztán a kötéllel, a vasmacskával, mint egy mozdony, mindenkit bevontatnak a városba. Ott aztán a sok ember megcsodálja a halálfejes vitorlásbiciklit, mint híres badalói találmányt.

A következő napon Laci életének egyik legszebb és legizgalmasabb reggelére ébredt. Korábban kelt, mint máskor, elvégezte a rábízott otthoni teendőket, és már alig várta, mikor indulhat végre a gyülekezőhelyre. Ő érkezett elsőnek, de a következő öt percben mindenki odaért, kivéve Dugót. Laci nagyon szégyellte magát, hogy így megfeledezett a legjobb barátjáról.

Dugóéknak ugyanis nem volt biciklijük, tehát hiába várták volna. Elhatározta, hogy tudomására hozza mindenkinek, ő nem megy sehová, ha Dugó, vagyis Zakariás nem jöhet. Egy jó csapatnak nem csak a pályán kell összefogni. Ő lesz az első, aki viszi Dugót a csomagtartón, de aztán vigyék mások is, mert Beregszász messze van. Mózsi, aki a Felvég–Alvég meccs óta kezdte értékelni Laci javaslatait, kissé duzzogva, de azért igazat adott neki most is, és néhány perc múlva Laci el is hozta a kincset érő jobbhátvédet. A biciklizés ilyen hosszú úton elég fárasztó volt, hiszen csak kevesen voltak olyanok, akik az apjuk biciklijének az üléséről elérték lábukkal a pedált. Az ilyen jelentéktelen dolgok persze a felvégi aranycsapatnak nem okoztak gondot. Csak a Vérkére és a fagyaltra kellett gondolniuk, és máris frissen, jó iramban gurultak libasorban a város felé. A kórház melletti hídnál volt a végállomás. A Vérkében sok volt a víz, s a víz alatti lépcsőkre lépve élmény volt nézni a lábak fölött kíváncsian úszkáló halacszkákat. A partszakasznak ezt a részét nem használták fürdőzésre a városiak, de mit számított az! Vérke volt, víz volt, és tiszta volt. Mózsi és Pityu fagyaltvásárlásra indultak az összeszedett pénzzel, a többiek haladéktalanul a vízbe ugrottak a járóelők nagy bámulatára. Ez a furcsa, nagyszámú, vadul lobácsoló társaság olyan benyomást keltett az arra elhaladó emberekben, mintha ezek a fiúk életükben először fürödtek volna szabad vízben. Néhány beregszászi gyerek a partról figyelte őket, és közben tanácstalanul nézegettek egymásra. Az egyikük egy kockás rövidnadrágos szokatlanul kövér, ápolt külsejű fiú volt. Pali, aki alig tudta róla levenni a szemét, mert annyira bizarrnak tartotta, meg is szólította őt.

– Hát ti meg nem akartok fürödni?

A kövér fiú meglepődve nézett a társára, majd nagyképpen megkérdezte:

– Mit csinálni? Honnan szalasztottak benneteket?

– Mi Badalórú valók vagyunk – mondta Pali barátságosan. – Oszdt tégedet meg hogy híjnak, la?

– Nem hagyom magamat kikérdezni! – Válaszolt amaz gúnyosan, s az egyik mellette álló szeplősképű és nagyhajú társához fordult.

– Te, ezek parasztok! Nézd, mind kopaszra van nyírva!

A szeplősnek is kedve szottyant gúnyolódni, és a falusiakhoz fordult:

– Szalad a nyol a döllőn, utána a badalói keröllő!

A kövér nagyot röhögött. Több sem kellett a kirándulóknak, úgy érezték, ez már nyílt kihívás a személyük ellen, s egy pillanat alatt tizenkét víztől csöpögő falusi vette körül az öt városit, akik ijedten forgatták a fejüket. Pali két kézzel megragadta a kövér mellén a rövid ujjú divatos inget.

– Tudol te úszni? – Kérdezte tőle. – Mert, ha nem tudol, megtanétalak én tégedet, de a víz alatt, la! Azzal a vékony karjaival próbálta a víz felé tolni a hústornyot. A helyzetet érdekes módon éppen az a közelharcban felülmúlhatatlan Béla, vagyis sportnevén Grosics mentette meg, aki ha akarta volna, egymaga is mőresre tanította volna mind az ötüket. Béla szétválasztotta a kakaskodókat, amit a józanul gondolkodó Feri is helyeselt.

– Másképpen kéne eztet megódnani – mondta Feri. – Most vagytok először Beregszászban, oszt máris verekedni akartok? Ezek többen vagynak, mint mi, ez város.

Lacinak sem volt ínyére a verekedés. Így is sok van már a rovásomon – gondolta, és egyszerű tanáccsal állt elő.

– Figyeljetez rám! – mondta. – Ha ezek a beregszásziak ilyen gögősek, akkor álljanak ki velünk versenyezni. Akkor majd elvállik, kik a legények a gáton, kiknek járhat jobban a szája! Ússzunk versenyt!

– Jól beszélsz! – Szólt Fonosz. – Utána meg futballozzunk!

A szeplős fiúban több volt a kurázszi, mint a megszeppent kövér társában, s örömét nem leplezve, felkiáltott.

– Helyes! Rögtön hívom a haveremet, aki úszóbajnok a strandon, azzal álljon ki valaki! Majd az megmutatja nektek! A futballal pedig ne dicsekedjetez. A „Kolhoznyik” is megveri Badalót, mi is tönkreverünk benneteket.

Azzal eltűnt az egyik utcában. Egyesekben felmerült egy kétely – vajon nem a bandáját hívja-e most a szeplős ökölharcra ellenük? Márpedig ha igen, akkor baj lesz. Közben Mózsi és Pityu visszatért a fagylaltokkal, és nyalogatás közben ők is értesültek a történetekről.

– Szerencsájük, hogy nem vótam itt – mondta Mózsi –, mert leakasztottam vóna nekijek egyet. Ha nem vagyok veletek, mindőtök behúzza a farkát, mint a kolhozkutya a Soralján. Egy aranycsapatnak a vezére nélkül se kéne félni senkitül.

Természetesen senki sem értett egyet a vezérrel, s jobbnak látták, ha hallgatnak. Kis idő múlva elkezdtek gyülekezni a divatosan hátrafésült hajjú, sportcipős és rövidnadrágos városi fiúk. Némelyikük bőre arról árulkodott, hogy az anyukáik túlzottan féltik a naptól a csemetéiket. A barna bőrű klott gatyás falusiak nem szeppentek meg tőlük, és mindegyikkel kezét fogtak. A városiak egyike azzal hetvenkedett, hogy szívesen megmutatná valakinek a birkózó tudását, mert ő sportszakkörbe jár. Itt Bélának, a kemény földmunkától keményre edzett fiúnak kellett bizonyítani, hogy őt senki sem tanítja, csak az erejében bízik. A párharc kimenetele nem volt kétséges. Béla úgy

nyersen, parasztosan, két vállra fektette a birok mestert. Az úszóversenyt Pali vállalta. A két versenyzőnek huszonöt méteres távot kellett megtenniük árral szemben és vissza egymás mellett. Az első felét a beregszászi nyerte, visszafelé az árral azonban Pali hosszú, áramvonalas teste sokkal gyorsabban siklott a vízen, és fölényesen maga mögött hagyta a bajnokot.

Azonban kisebb vita kerekedett az aranycsapatnál a meccset megelőzően. Laciék azon gondolkodtak, vajon jó lesz-e az Alvég elleni csapatfelállítás, vagy pedig változtassanak rajta. Az ellenfelet nem ismerve úgy határoztak, az első percekben meglepik őket egy pár huszáros támadással, aztán védelemre rendezkednek be, amíg ki nem ismerik őket. Ezt a taktikát az Alvég gyakran alkalmazta ellenük is sikerrel.

Az ellenfél csapata láthatóan erős, jókötésű fiúkból állt össze, de úgy látszott rajtuk, mintha egy kicsit bizonytalanok lennének, az előző két elveszített próba után. Az összecsapás ott, helyben, a Vérke-part egyik szélesebb részén történt. Laci nagyon akart bizonyítani úgy magának, mint mindenkinek. Rengeteget futott, szinte mindenütt ott volt, ahol lenni kellett, megkeverítve ezzel a támadó csatárok életét. Az egyikük szó szerint a fenével etette volna a Laci gyors lábait. Grosics kitűnően védett, sokszor előre kifutott a labdákért. A városiak hamar rájöttek, hogy az ellenfél összeszokottan játszik, mintha csak otthon lennének, és ezért inkább a védelmet erősítették. Puskásék így többet támadtak, és gyakoriak voltak a tömörülések a beregszászi kapu előtt. Pityu, a csapatkapitány, tudta, mit kell ilyenkor cselekedni. Azonnal küldte is előre Gusztit és Dugót, azaz Lantost és Zakariást, akik az ilyen helyzetekben kaparással, pöccintéssel általában gólokat érnek el. Az első ilyen picit gólocskát még csak túrték a beregszásziak, de a másodikat már nem. Kettő nullára vezetett a badalói aranycsapat az első félidőben, és a vesztesre állóknak muszáj volt többet támadni. Most is az történt, amit már jól begyakorolt a Felvég. Hosszan szöktették a két leggyorsabb csatárt, Puskást és Hidegkútít, akik a kapust is kicselezve megszerezték a harmadik badalói gólt. A városiak, bár erős fizikumú gyerekek voltak, mégis elfáradtak a végére, és gyorsaságban már nem bírták felvenni a versenyt az örökmozgó falusiakkal. A szeplős fiú, akit mint kiderült, Péternek hívtak, mérgében földhöz vágta a labdát, és társaival együtt elég udvariatlanul, szó nélkül faképnél hagyta a győzteseket. Laciék pedig szerettek volna velük beszélgetni némely dolgokról, de hát ők nem hagyták magukat kikérdezni.

– Jó lett vón velek fogadni fagyaltban, hogy ki nyeri a meccset, most legalább megettem vóna még egyet, la – jegyezte meg Dugó, a furfangos.

– Úgy kellett vón – mondta Mózsi –, de má’ mindegy. Most meg azt mondom nektek – folytatta –, nem azért, mert félek, de most már jó vóna ismét továbbállni, mert má’ túl sokan figyelnek minket. Mártózzunk le még egyszer, oszt libasorban sorakozó, irány Badaló. Alig múlt el dél, amikor a csapat megérkezett az akácos soraljára. A Pali apja odakiáltott nekik.

– Hát oszt ki nyerte meg azt a bicikliversenyt?

– Ki nyerte vóna? Hát Dugó! – felelte Mózsi tréfásan.

Az égen egy fedelesszárnyú repülőgép jelent meg, és zúgott át a falu fölött. Laci és Dugó egymás mellett állva nagyot sóhajtva követték a szemükkel egészen addig, amíg a gép egy pici ponttá nem zsugorodott, és végleg el nem tűnt a végtelen kékségben.

– Te! – szólalt meg Dugó Csendesesen. – Ezt a mai napot én sose fogom neked elfelejteni. Köszönöm, hogy segítettél.

– Jól van, vitorlamester – mondta Laci. – Figyeld a szelet, ha fúj, tudd, hogy mi a dolgunk. Nagyon sok dolgunk van még. Hidd el nekem, hogy nincs lehetetlen, csak hinni kell. Ezt egy tanárnőtől tudom.

